

Та сни страшні його не покидали
 Всю ніч, і рано встав він, мов розбитий.
 Був зимний ранок; інеєм білілась
 Роса в пустині. Скинув оком Каїн —
 З одного боку тягнесь, доки видно,
 Одностайна стіна, гладка, мов лід,
 Висока, бачиться, під саме небо,
 А поза нею тягнеться пустиня.
 Поміж пустинею й стіною він,
 Слабий, самотній, вздрів ся так дрібним,
 Як та комашка. Ні! Комашка ще
 Щаслива! В неї крила є, вона
 Ось-ось здійметься, вгору полетить,
 І вилетить на верх стіни, і може
 Хоч глянуть там, у рай, у первісну,
 Щасливу вітчину його! Вона,
 Комашка підла, може! А йому,
 Царю всіх творів, дідичеві раю,
 Йому не можна!

І в німій розпуці
 Він головою бив о ту стіну,
 Руками шарпав, гриз зубами, поки
 Знесилений не впав, неначе труп.
 Три дні отак він бився. Крик його,
 Мов звіра раненого рев, тривожив
 Мертву тишу пустині. Інколи
 Він намагавсь молитись, але з уст
 Його гордії, богохульні речі
 Лились. Затвердле довгим болем серце
 Лиш шарпалось, коритись не могло.

А далі схопився і так промовив:
 — Нехай і так! Проклятий я, се знаю!
 Кров брата на моїх руках. Я стратив
 Дідицтво раю. Хай і так! Не місце
 Мені в йому. Та за весь біль незмірний,
 За всі ті муки без кінця, що зніс я
 Йї зносити буду, доки тільки буду,
 Одного лиш бажаю я, о боже!

Дозволь лиш раз іще, лиш на хвилину,
Хоч здалека заглянути в сей рай!
Хоч оком скинути на се дідицтво,
Котре на віки вічні я утратив!
Лиш раз поглянути! Промінчик світла!
А там нехай ідуть всі п'ятьми й кари,
Які судилися мені!

Отак

Простягнувши в небо руки, він молився,
Та з неба відповіді не було.
Лиш сонце сипало промінням ясним,
І каня десь в лазурі проквіляла,
Та шакал вив в пустині.

— Що ж, дарма,—

Промовив Каїн,— голос мій проклятий
До бога не доходить. Сам я винен,
Що небо не відповідає мені. Колись
Було інакше, та дарма, пропало!
Та все-таки я свого не покину.
Є прецінь вихід десь у тій стіні,
Куди прогнав бог з раю батька мого.
Там, кажуть, ангел з огняним мечем
Стоїть на варті. Що ж, нехай стоїть!
Нехай уб'є мене — мені ще й лучче!
А ні, то впаду перед ним на землю
І доти в поросі, немов черв'як,
Там витись буду і молитись буду,
Кричати буду і ридати буду,
Допоки просьби не сповнить моєї!